

[Leif Hermann]

Jeg vil gerne starte med at sige tak til det konservative folkepartis ordfører for, at udsvigningsproblemerne blev sat på plads.

Det er en ganske betydelig mundfuld, justitsministeren har serveret for os her, en mundfuld, som indeholder ganske forskellige ingredienser. Jeg skal forsøge inden for den tæle tid, der er til rådighed, at kommentere de hovedgrupper af forslag, som er fremsat, først og fremmest det civilretlige.

Vi har i socialistisk folkeparti selvfølgelig sympati for, at berømmelsestiden ved højesteret nedbringes, og vi har ikke nogen særlige indvendinger imod, at de sager, der behandles af højesterets 3 mands udvalg, udvides med sagerne om sagsomkostninger og processuelle straffe.

Noget tilsvarende gælder, når vi ser på spørgsmålet om fri anke af sagsomkostninger i landsretssager og sø- og handelsretssager. Vi kan godt tiltræde bestemmelsen om, at disse sager skal kunne ankes efter reglerne om tredjeinstansbevillinger, reglerne om frist for indsendelse af ekstrakter til højesteret, yderligere adgang til skriftlighed ved domsforhandling osv. Udelukkelse af kære i landsretssager ved enstemmige kendelser og beslutninger har vi heller ikke noget imod.

Derimod ser det lidt anderledes ud, når vi kigger på den problemstilling, der er anført for så vidt angår spørgsmålet om at henvise ansættelsessager fra sø- og handelsretten i København til byretten. Fra en del af de organisationer, der er blevet hørt, er der jo blevet rettet en række indvendinger mod den foreslåede ændring. Det er påpeget, at sø- og handelsretten i disse sager har en betydelig grad af sagkundskab, fordi der deltager dommere med særlig sagkundskab i sådanne sager.

På den anden side kan vi også godt se, at det måske kan kaldes københavneri, hvis netop København er det eneste område, der skal have ansættelsessager behandlet i sø- og handelsretten. Jeg vil ikke udelukke, at vi kan acceptere en ordening som den, der foreslås af ministeren, men vi mener, at der er en lang række spørgsmål, der skal afklares, bl.a. netop spørgsmålet om, i hvilken grad man i øvrigt i disse sager kan styrke byretterne med sagkyndig assistance.

Noget tilsvarende gælder med hensyn til reglen om appel af konkursager fra sø- og handelsrettens skifteretsafdeling. Det er jo

selvfølgelig også noget, der i nogen grad kunne medvirke til at nedbringe sagstallet ved højesteret, men på den anden side var antallet af skifteretsappeller i 1984 9. 9 sager indbragtes fra sø- og handelsrettens skifteretsafdeling for højesteret, og det er jo ikke meget, men lidt har da også ret. Den samme argumentation, som vi anførte i spørgsmålet om ansættelsessagerne, gælder sådan set her. Vi vil i udvalget se på, hvorvidt det er muligt i disse sager at skabe en tilfredsstillende ordening, så det saglige indslag i behandlingen ikke svækkes.

Ophævelsen af den så at sige automatiske fri proces-ordning for sagsøgte og appelindstævnedede i ægteskabssager er vi som udgangspunkt ikke så forfærdelig meget for. Det er jo ikke mange ægteskabssager, der havner i retten, set i forhold til den samlede mængde ægteskabssager. Langt den overvejende del, så vidt jeg ved over 90 pct., afgøres jo ved statsamtterne, og de mennesker, som så havner som sagsøgte i retterne i disse sager, er i hvert fald for os at se umiddelbart ikke de stærkeste og har derfor brug for den beskyttelse, der ligger i beskikkelse af en advokat og dermed i realiteten en fri proces-ordning. Derfor vil vi som umiddelbart første udgangspunkt sige, at vi ikke er særlig begejstrede for det, men vi vil godt drøfte det i et lidt bredere perspektiv, hvis det kan føre os ind i en drøftelse af forbedrede retshjælpsordninger, og jeg kan da så betro ministeren og folketetinget i øvrigt, at det kommer vi nok til, idet socialistisk folkeparti og venstresocialisterne i løbet af kort tid fremsætter et forslag om forbedrede retshjælpsordninger.

Så kommer vi til det grimme: legalisering af politiprovokatorerne. Strafferetsplejeudvalget har jo med betænkningen fra december stået fadder til denne lidt kedelige nyskabelse i dansk politivirksomhed. Det er en nyskabelse, der har vundet indpas i politiets arbejde, navnlig ved efterforskning i narkotikasager, i hvert fald har offentligheden ikke været orienteret om og har ikke haft lejlighed til en drøftelse af anvendelsen af politiprovokatorer i andre sammenhænge.

Baggrunden er angiveligt, at man ellers ikke kan få fingre i de bagmænd, som det selvfølgelig er væsentligt at få fat på i disse afskyelige forbrydelser, og indtil nu har domstolene godkendt anvendelsen af agenter i de